

LIEVELINGS- SPROOKJES

BLAUWBAARD

Er was eens...

...een man die heel rijk was. Hij woonde in een prachtig paleis met schitterende torens. In de kelder van het paleis bewaarde hij zijn rijkdom: daar lagen grote bergen goudstukken en brokjes zilver en platina. In een glazen kast lagen roze en blauwe diamanten en zelfs een zwarte. Het paleis stond vol mooie meubels, aan de muren hingen imposante schilderijen en de man had een koets die bedekt was met een dun laagje goud. Rond het paleis lag een enorm park met grote oude bomen. Langs de paden stonden prachtige tuinhuizen, alle begroeid met rozen, druiven en blauwereggen. Toch had de rijke man een probleem: hij had een blauwe baard. Dat maakte hem zo lelijk, dat alle meisjes en vrouwen schrokken als ze hem zagen.

Naast het paleis woonde een deftige dame in een groot landhuis dat leek op een taart van stenen. Elke dag dronk ze thee met melk en om vijf uur at ze gebakjes met frambozen en bosbessen. Ze had twee mooie dochters. Op een dag ging Blauwbaard bij de vrouw langs en vroeg of een van haar dochters met hem mocht trouwen. Maar de dochters wilden dat niet. Niet alleen omdat hij er met zijn blauwe baard zo lelijk uitzag, maar vooral omdat ze bang voor hem waren. Blauwbaard was namelijk al vaker getrouwd. En al zijn bruiden waren spoorloos verdwenen...

Blauwbaard bood aan dat de meisjes altijd in zijn tuinhuizen mochten komen om feestjes te geven en er te

DE GELAARSDE KAT

Een molenaar had...

...drie zoons. Toen hij erg ziek bleek te zijn, verdeelde hij op zijn sterfbed zijn bezittingen over zijn drie kinderen. De oudste zoon mocht de molen hebben. De middelste zoon mocht zijn ezel hebben.

Voor de jongste zoon bleef alleen maar de kat over. De oudste zoon kon met de molen graan malen tot meel. De middelste zoon kon spullen vervoeren met de ezel. Maar de jongste zoon wist niet hoe hij geld moest gaan verdienen met een kat. Hij zat met zijn gezicht in zijn handen te piekeren over hoe het nu verder moest.

'Je hoeft niet verdrietig te zijn,' zei de kat. 'Als je me twee leren laarzen en een hoed met een veer geeft, zorg ik ervoor dat je veel geld gaat verdienen.'

De jongste zoon maakte van een stuk leer een paar laarzen en zorgde ook voor een mooie hoed. De kat trok

de laarzen aan, zette de hoed op en spinde tevreden. Hij ging op pad en ving een haas. Met de haas ging hij naar het paleis van de koning. Met een diepe buiging overhandigde hij de haas aan de koning.

'Dit is een cadeau van mijn meester, de markies van Carabas,' zei de kat. De dagen en weken erna gaf de kat namens de markies van Carabas steeds een lekker stuk wild aan de koning. De koning werd steeds nieuwsgieriger. Hij vroeg zich af wie toch die markies van Carabas was.

De gelaarsde kat hoorde dat de koning met zijn dochter per koets een tocht door het bos ging maken. De kat haalde de jongste molenaarszoon en zei dat hij in de bosbeek moest gaan zwemmen. De zoon deed wat de

De leeuw veranderde weer in de reus, die hard en dreunend lachte. De ramen trilden. 'Fantastisch,' zei de gelaarsde kat met een hoog piepend stemmetje. 'Kunt u ook in iets kleins veranderen, een muis of zo?'

En floep, de reus veranderde in een piepklein muisje.

Meteen sloeg de kat de muis met zijn poot dood en at hem op.

De mensen die de kat bezig hadden gezien, applaudisseerden van geluk. Ze waren blij dat de reus weg was. De kat zei ze dat de markies van Carabas hun nieuwe meester was en dat ze alles in orde moesten brengen, omdat de koning en de markies van Carabas onderweg waren.

De koning was diep onder de indruk van het grote kasteel van de markies van Carabas en alle landerijen eromheen. De markies mocht met zijn dochter trouwen, die gemerkt had dat de markies heel aardig was.

Ze leefden samen nog lang en gelukkig, en de gelaarsde kat kreeg een eigen kamer, met heerlijke bedden en

krabpalen, en een speciale bediende die elke dag zijn mooie leren laarzen poetste. ●

DE PRINS EN DE ONDERWERELD

anders uitziet. De prinses en de hofdame zullen onder-
tussen horens krijgen. Die zullen ze proberen af te zagen,
maar de horens zullen weer aangroeien. De rijke prins zal
niet meer willen trouwen en er vandoor gaan.'

De prins smeerde de zalf op zijn gezicht. Zijn neus
kromp en zijn ogen kwamen dichterbij elkaar te staan.
Hij voelde zijn tanden krimpen in zijn mond. Toen vertrok
hij naar de markt en deed precies wat het oude vrouwtje
had gezegd. Alles wat ze voorspeld had, gebeurde.

De mensen kochten zijn appels uit het 'hokes'-zakje
en werden jonger, en aan de prinses en haar hofdame
verkochte hij appels uit het 'pokes'-zakje. Het duurde niet
lang of de prinses kon 's nachts niet meer slapen met die
lange horens die haar kussens kapotmaakten. De koning
zag bleek van verdriet. De rijke prins vertrok boos naar
zijn eigen land. Hij wilde geen vrouw met horens.

Dat was het moment waarop de arme prins gewacht
had. Vermomd als genezer ging hij naar het kasteel.
Daar vertelde hij de koning dat hij de prinses en haar
hofdame alleen kon genezen als hij ze meenam naar een

bron in het bos. De radeloze koning stemde toe, hij wilde
zijn dochter zo graag weer zonder die akelige horens zien.
De prins nam de prinses en de hofdame niet mee naar een
bron, hij liep met hen naar het spookbos. Zo herenigde hij
de hofdame met haar moeder. Moeder en dochter hielden
elkaar stevig vast en huilden van geluk. De prins had nog
nooit twee mensen zo gelukkig gezien. Uit dankbaarheid
kreeg hij een grote zak vol roze diamanten.

De prins, nog altijd vermomd als genezer, maakte
ook de prinses weer mooi en toonde haar toen zijn ware
gedaante. Wat was de prinses blij! En bij terugkomst op
het kasteel was de koning zo gelukkig dat hij zijn mooie
dochter weer zag, dat hij de prins toestemming gaf met
haar te trouwen.

Na enkele jaren werd de prins een goede koning.
Een koning die als eerste het spookbos in durfde en af
en toe op bezoek ging in de wereld onder de grond. ●

HET MEISJE EN DE VOGELS

(WAAROM ROODBORSTJES EEN RODE BORST HEBBEN)

RAFELKAP

Er waren eens...

...een koning en een koningin die geen kinderen konden krijgen. De koningin zat droevig uit het raam te staren, omdat ze heel graag een baby wilde. Ze vond het leeg zonder kinderen in het paleis.

De koning zei dat ze toch de kinderen van haar zus te logeren kon vragen. Dat vond de koningin een goed idee, en de volgende dag al renden er kleine meisjes door de tuin. De koningin zag door het raam hoeveel plezier ze hadden. Maar ineens was er nog een kind. Een vreemd kind. Een wild kind met rafelige oude kleren.

De koningin snelde de trap af, de gang door naar de tuin. 'Zeg meisje,' zei ze, 'jij mag hier helemaal niet spelen.'

'Ze is leuk. We willen dat ze blijft', zeiden de nichtjes van de koningin.

Maar de koningin was het er niet mee eens. Het meisje had bovendien een brutale blik in haar ogen.

'Waar is je moeder?', vroeg de koningin.

'Op de markt.'

'Wat doet ze daar?'

'Er komen allemaal vrouwen bij haar die geen kinderen kunnen krijgen,' zei het wilde meisje, 'mijn moeder kan ze helpen.'

'Oh!', zei de koningin. Ze werd nu nieuwsgierig.

'Zeg maar tegen je moeder dat ze in het paleis mag komen, en dat ik haar graag eens ontmoet.'

Het meisje in de rafelige kleren holde meteen weg, en niet veel later kwam ze terug met haar moeder, een grote stevige vrouw.

'Uw dochter zegt dat u mij kunt vertellen hoe ik

Arabische paarden, die met goud bekleed waren.
Daarachter volgde de broer van de prins. Zijn paard was ook prachtig. En naast hem reed Rafelkapje op haar geit.

‘Waarom vraag je niet waarom ik op een geit rij?’,
zei Rafelkapje tegen de broer van de prins.

‘Waarom rij je op een geit?’

En van het ene op het andere ogenblik veranderde
de geit in een paard.

‘Waarom vraag je niet waarom ik een houten pollepel
vastheb?’

De jongere broer vroeg het.

Daarop veranderde de pollepel in een gouden toverstaf.

De prins begon er plezier in te krijgen.

‘Waarom draag je een gerafelde kap?’

En de kap veranderde in een gouden kroon.

‘En ga je nu niet vragen waarom ik van die zwarte
vegen in mijn gezicht heb?’, vroeg Rafelkapje.

‘Nee,’ zei de broer, ‘je bent heel mooi zoals je bent.’

Rafelkap tikte met de toverstaf tegen haar wang en
de zwarte veges op haar gezicht verdwenen.

Of ze er toen heel mooi uitzag of niet, zullen we
nooit weten, omdat het de broer van de prins
niets uitmaakte. ●

DE JONGEN DIE ANGST VOND

HET MEISJE MET DE ZWAVELSTOKJES

Het was oudejaarsavond...

...en het was koud. Het sneeuwde. Geen dikke, zachte vlokken, maar sneeuw die als zandkorreltjes hard in je gezicht striemde. Op sommige plaatsen lag geen sneeuw, op andere plaatsen ontstonden er hele witte bergen. Er was bijna niemand op straat.

Behalve een meisje dat in elkaar gedoken, op blote voeten door de straten liep. Steeds harder kwam de sneeuw naar beneden. Je kon de vlokken zien vallen op de grote stenen huizen. Huizen waar uit alle ramen warm licht scheen. Met schoorstenen waar de geur van gebraden vlees en oliebollen uit kwam.

Het meisje durfde niet naar huis te gaan, want ze had nog geen lucifer verkocht. Als ze met al haar koopwaar weer thuiskwam, zou haar vader heel boos zijn. Verdrietig en verkleumd zocht ze een hoekje bij een huis waar geen

licht brandde, en ze ging op haar hurken zitten. Met haar handen probeerde ze haar koude voeten warm te maken. Maar haar handen waren ook koud, zelfs helemaal blauw van de kou. In haar handen hield ze een doos met grote lucifers. Met moeite haalde ze er eentje uit en streek hem af tegen de muur.

Het licht dat van de lucifer kwam, was vanavond anders dan ze ooit gezien had. Het flakkerde in verschillende kleuren die in het hoofd van het meisje klonken als muziek. En het vuur gaf zo veel warmte, dat het leek alsof ze lekker bij een kachel zat. Langzaam warmde het meisje ook van binnen op. Haar gezicht kreeg weer kleur en haar vingers kon ze weer bewegen. Maar het zwavelstokje brandde op. Het vuur doofde en het meisje voelde de ijzige wind weer langs haar

Opnieuw streek ze een lucifer af tegen de muur. Het licht leek nu nog vreemder. Even moest ze haar ogen samenknijpen, zo helder was het. Toen ze weer wat kon zien, zag ze haar oma voor zich. 'Oma,' zei ze blij.

Haar grootmoeder had een prachtige blouse aan. Zo mooi had ze er nog nooit uitgezien. En ze lachte naar het meisje.

Het meisje bleef nu alle lucifers afstrijken, omdat ze niet wilde dat haar oma weer weg zou gaan. Uiteindelijk pakte ze de laatste lucifer uit het doosje. En terwijl deze lucifer langzaam doofde, werd het meisje bang. Maar haar oma verdween niet, ze opende haar armen.

Het meisje stond op, stapte door de muur en verdween in de armen van haar oma. In deze warme omhelzing zweefden ze samen weg door de lucht. ●

DE NIEUWE KLEREN VAN DE KEIZER